

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: PROLOG.

Citation: Aarestrup, Emil: "PROLOG.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare04val-shoot-workid62829/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

PROLOG.

Mine Herrer og Damer!

- Jeg seer i Deres spændte Miner en —
 En Agtpaagivenhed, der faaer mig til
 At veie hvert et Ord, hver Haandbevægelse
 5 Hvert nok saa lille Skridt, hvormed jeg vover —
 Dog nei! Jeg seer, at jeg tog feil — Et Smil
 Imødekommende og venligt — ja —
 Et Blik, fuldt af Forstaaelse, beviser,
 At her vil Sagen være let: fortroligt
 10 At yttre mig i en fortrolig Kreds,
 Og sige et par Ord om den Anledning,
 Der har forsamlet os i Bispens Sal. —
 Det, som i Aften har os kaldet sammen,
 Er, som De vide, ikke en politisk
 15 Moderne Kamp imellem Ja og Nej —
 Ei nogen Festsouper med lange Toaster,
 Hvor Vinen skummer medens Sjælen sover —
 End mindre Kortenspillets gamle Hex, hvis
 Gemytlighed end har saamangen Beiler —
 20 Ja, det er ei engang Euterpe selv,
 Den yndigtsvævende, med sine Fløiter —
 Ei Poesiens Muse — O, hun sidder
 Endnu med Hovedet sørgmodig hældet
 Imod den store florbehængte Harpe,
 25 Der durrer end af Skjaldens sidste Greb
 Og vidsker Taaren af med Laurbærkrandsen.
 Det, vor Forening her vil efterstræbe
 Er noget andet, noget ganske andet —

Thi — det er et af Tidens Idealer,
 30 Ei noget mindre end: Socialisme,
 En hyggelig, fornuftig Samfundsorden,
 Frihed og Lighed, ikke i Extremet,
 Men i selskabelig, harmonisk Blanding,
 Det sympathetisk-skjønne Broderskab
 35 Af Godt og Venligt, Muntert og Uskyldigt —
 Paa gammel Dansk: det reent Selskabelige.
 Det søger man selv midt i Sommerglæden
 Hvor Eensomheden dog kan yndigt bygge
 I Rosers Mørke og i Skovens Skygge —
 40 Hvormeget meer maae man i Vinterkulden
 Tye til den Varme, venligt Samqvem bringer
 Og flygte under Selskabslivets Vinger —
 Jo mere Frosten stivner alt det Ydre
 Jo større er den indre Trang til en
 45 Electrisk sluttet Kjæde, til et Stød
 En Gnist, et indre Varmestof, der bringer
 Vor Hverdagsfølelse lidt mindre Frost
 Om muligt Tø — O De forstaaer mig nok!
 Hvo føler ikke selv hvor Skoen trykker?
 50 Det er vor Samlings Øiemed. Gid det
 Maa lykkes! — Dog jeg har endnu et Ord
 At sige Dem, hvis ei min Tale alt
 Har trættet Dem formeget. Fra vor Kreds
 Er Konst naturligviis ei udelukket,
 55 Saalidt som Konstneren, men beggeto
 Kjærkomne Gjæster — og blandt smukke
 Formaal
 Medfølelse et af de skjønneste.
 Nu traf det sig netop, en Konstner, ung,
 Men færdig paa sit Instrument — som De

- 60 Vil faae at høre -- sidder fast i Isen,
Kan ikke naae sit kjøbenhavnske Hjem,
Sin unge Hustru, sine vakkre Børn,
Men drives ubarmhjertig nok tilbage
Til Odins gamle Stad, berøvet Hjelp,
65 Berøvet Virksomhed — Alt hvad han har
Er hans Talent og Konstens Vaaben-Mærke:
„Ein leerer Beutel im blauen Felde!“
Hvad ønskeligere Motiv for os
Til Sammenkomst? til venligt Stevnemøde?
70 Gjensidigt ydes vore Præstationer.
Han: Bidrag til vor Aftenunderholdning!
Og vi: vort Bidrag til hans Vinterreise!
Dermed er Alle tjent — og Konstens Musa,
Der skjuler sig i Aften halvt undseelig
75 Maaskee engang vil skjænke os sit Blik
Fuldt af Erkjendtlighed og Velbehag. —
-